

כלב זכוכית

פרנק באום

בבית דירות, בקומה עליונה, חי פעם קוסם גדול שבילה את זמנו בלימודים ובמחשבה יוצרת. מה שהוא לא ידע בתחום הכשפים לא היה כדאי לדעת בכלל, כי היו ברשותו כל הספרים ומתכונים של מכשפים שחיו לפניו, ונוסף לכך הוא המציא בעצמו כשפים רבים.

הקוסם הזה יכול היה להיות מאושר לגמרי לו לא ההפרעות הרבות שגרמו אנשים, אשר באו לשאול בעצתו ובדעתו על צרות שלהם (שלא עניינו אותו בכלל) ובגלל הדפיקות התמידיות בדלת דירתו. כי באו אליו כל יום ודפקו בדלתו החלבן, מחלק קרח, שליח מפיצרייה, כובסת ורוכלים שונים. כל פעם שהוא שקע בעניין רב בקריאת אחד הספרים שלו בא דפיקה כזו בדלת ואחרי ששלח כבר את האורח הלא-רצוי בדרכו, היה מתברר לו שאבד את חוט מחשבתו וצריך היה להתחיל הכל מחדש.

במשך הזמן ההפרעות האלה הרגיזו אותו מאוד והוא החליט להשיג כלב שיגרש אנשים מפתח דירתו. הוא לא ידע איפה למצוא כלב מתאים, אך נזכר שבדירה שכנה חי נפח זכוכית עני, שמדי פעם הם אמרו שלום זה לזה. לכן הוא הלך לשכן זה ושאל:

"איפה אוכל למצוא כלב?"

"איזה מין כלב?" שאל נפח הזכוכית.

"כלב טוב. כזה שינבח על אנשים ויגרש אותם. כזה שיהיה קל להחזיק ולהאכיל אותו. כזה שאין לו פרעושים ושלא מלכלך. כזה שישמע לי כשאדבר אליו. בקיצור, כלב טוב" אמר הקוסם.

"קשה למצוא כלב כזה" אמר נפח הזכוכית שבדיוק באותו זמן ניפח צנצנת זכוכית כחולה עם שיח בעל פרחי ורדים אדומים ועלים ירוקים על הגבעול.

הקוסם הביט על עבודתו ופתאום שאל:

"אולי תוכל לנפח לי כלב מזכוכית?"

"זה אני יכול" אמר נפח הזכוכית "אבל תבין שכלב כזה לא ינבח על בני אדם."

"או, זה אוכל לסדר בקלות" אמר הקוסם "אהיה קוסם עלוב מאוד אם לא אוכל לגרום לכלב זכוכית לנבוח."

"טוב, אשמח לנפח לך בכלב מזכוכית אם תוכל להשתמש בכזה. אבל תצטרך לשלם לי עבור העבודה."

"בוודאי" הסכים הקוסם "אלא שאני לא נוהג להשתמש בדבר הגועלי הזה שקוראים לו כסף. תצטרך לקחת משהו מכישורים שלי." נפח הזכוכית חשב רגע.

"תוכל לרפא את כאבי השיגרון שלי?" שאל. "כן, בקלות."

"אז עשינו עסק. אתחיל מיד לנפח לך כלב. איזה צבע של זכוכית תרצה?"

"ורוד זה צבע יפה" אמר הקוסם "וזה צבע לא רגיל בשביל כלב. נכון?"

"אכן" הסכים נפח הזכוכית "אז יהיה כלב ורוד." הקוסם חזר ללימודים שלו ונפח הזכוכית התחיל לעשות את הכלב.

למחרת הוא בא לדירתו של הקוסם עם כלב זכוכית ושם אותו בזהירות על השולחן. הכלב היה בעל צבע ורוד נהדר, וסביב צווארו ענד סרט כחול. עיניו היו כדוריות מזכוכית שחורה והם הבריקו בתבונה, כמו

עיני הזכוכית של האנשים אחדים.

הקוסם היה מרוצה מאוד ומסר לנפח הזכוכית צלוחית קטנה. "זה ירפא את השיגרון שלך" אמר. "אבל הצלוחית ריקה!" קרא נפח הזכוכית. "לא. יש בה טיפה אחת של נוזל" ענה הקוסם. "וטיפה אחת תרפא את השיגרון?" שאל האיש המופתע.

"זה בטוח. זו תרופה נהדרת. הטיפה הזו תרפא מיד את כל המחלות הידועות לאנושות ולכן היא טובה במיוחד למיחושים שלך. אך שמור אותה היטב, כי יש רק טיפה אחת כזו בעולם ואני שכחתי כבר את המתכון."

"תודה" ענה נפח הזכוכית וחזר לדירתו.

הקוסם זמזם על הכלב לחש מיוחד ועוד מלמל כמה מילים מלומדות בשפת הכישופים שלו. הכלב התחיל לנפנף בזנבו, קרץ בעינו השמאלית והתחיל לנבוח בצורה מפחידה ביותר, במיוחד כשחושבים שזו הנביחה של כלב זכוכית ורוד.

מפליאה ביותר אומנות המגית של קוסמים, אלא אם אתה בעצמך יודע איך עושים את הדברים, ואז אינך

מתפלא כלל.

הקוסם היה מאוד שבע-רצון מהצלחת הלחשים שלו, והוא לא התפלא בכלל מאומנותו. הוא שם מיד את הכלב לפני הדלת, כדי שינבח שם על כל אלה שמעזים לדפוק ולהפריע בלימודי בעליו.

נפח הזכוכית החליט בינתיים לא להשתמש בשיקוי הפלא.

"השיגרון שלי לא מציק לי במיוחד היום" חשב "אולי עדיף לשמור את התרופה לזמנים בהם אחלה מאוד והיא תועיל לי אז יותר."

הוא שם את הצלוחית בארון והמשיך לנפח ורדים מזכוכית. אחר כך עלה בדעתו שאולי כוחה של התרופה עלול לפוג במשך הזמן. הוא החליט לשאול את הקוסם על כך. אך כשניגש לדירתו של זה הכלב נבח בצורה כה מאיימת שהוא ברח מיד חזרה לחדרו. האיש הופתע מאוד שהחיה, בה השקיע כה הרבה עבודה ומחשבה, מגיבה בצורה עוינת כזו.

למחרת, כאשר קרא עיתון, מצא ידיעה המספרת שעלמה מידאס, האישה העשירה ביותר בעיר, חלתה מאוד והרופאים נואשו מלהציל את חייה.

נפח הזכוכית, למרות היותו עני מאוד ועובד קשה, היה גם בעל רעיונות. הוא החליט שניתן להשתמש בתרופה היקרה למטרה עדיפה משיכוך כאבי השיגרון שלו. לכן הוא לבש את בגדיו הטובים ביותר, משח את שערותיו וסרק את זקנו, רחץ את ידיו, קשר את עניבתו, צחצח את נעליו והבריח את מעילו. ואז שם את צלוחית התרופה בכיס, יצא, נעל את דלתו והלך דרך רחובות העיר אל הבית המפואר בו גרה עלמה מידאס העשירה.

השוער פתח את הדלת ואמר "לא קונים סבון, לא שמן, לא ציורים, לא ספרים, לא אבקת אפייה. גברתי הצעירה גוססת ואנחנו מצוידים היטב להלוויה." נפח הזכוכית נעלב קשה שחשבו אותו לרוכל. "ידידי... התחיל לומר אך השוער הפסיק אותו באומרו "גם לא אבני קבר כי יש לנו כבר אחוזת קבר משפחתית עם מצבה."

"לא תהיה נחוצה מצבה אם רק תיתן לי לדבר" אמר נפח הזכוכית.

"לא רופאים, כי הם כבר נואשו מגברתי הצעירה והיא ויתרה על רופאים" המשיך השוער בשלווה.

נפח הזכוכית בא, מזג את הטיפה המופלאה לקצת מים, נתן לחולה ובין רגע העלמה מידאס הרגישה בריאה כפי שעוד מעולם לא הרגישה. "אבוי לי!" היא קראה "אני עלולה לאחר לקבלת פנים אצל משפחת פראוט הערב. מרי, הביאי לי את שמלת המשי הורודה שלי ואתחיל להתלבש מיד. ואל תשכחי לבטל את הזמנת הפרחים להלוויה ואת שמלה האבל שלך." "אבל, גברת מידאס" פנה נפח הזכוכית שעמד שם "הבטחת להתחתן אתי אם ארפא אתך."

"אני יודעת" ענתה הגברת הצעירה "אבל אנו צריכים לקחת זמן כדי להודיע על כך בעיתונות של החברה הגבוהה ולהכין הזמנות וכל היתר. בוא מחר ונדבר על כך."

היא לא התרשמה במיוחד מנפח הזכוכית ושמחה למצוא תירוץ להתפטר ממנו, ולו לזמן מה. וחוץ מזה לא רצתה להפסיד את קבלת הפנים אצל משפחת פראוט.

אבל נפח הזכוכית חזר הביתה שמח, כי חשב

"אני לא רופא" אמר נפח הזכוכית.
"גם אחרים לא. אך מה המסר שלך?"
"באתי לרפא את גברתך הצעירה בעזרת שיקוי פלא."
"כנס, בבקשה, ושב באולם הכניסה. אלך לדבר עם מנהלת הבית" אמר השוער, כבר ביתר נימוס.
הוא דיבר עם מנהלת הבית וזו דיברה עם הממונה והממונה התייעץ עם השף והשף נשק לחדרנית ושלח אותה אל האיש הזר. כך נוהגים אצל העשירים, בטכס מקובל, גם כשהם עומדים למות.
כשהחדרנית שמעה מנפח הזכוכית שיש לו תרופה אשר תרפא את הגברת שלה, אמרה מיד "אני שמחה שבאת."
"אבל" אמר הוא "אם אציל את הגברת, היא חייבת להתחתן אתי."
"אני אבדוק האם היא מסכימה" ענתה החדרנית והלכה מיד להתייעץ עם העלמה מידאס.
הגברת הצעירה לא היססה אף רגע.
"אני מעדיפה להתחתן עם כל זקן, מאשר למות" היא קראה "הביאו אותו מיד!"

שהתחבולה שלו הצליחה, שהוא ישא אישה עשירה והודות לה יחיה בעושר ונוחיות. כשהגיע הביתה הוא שבר מיד את כל כלי העבודה שלו וזרק אותם מהחלון, ואחר כך התיישב והתחיל לחשוב איך הוא יבזבז את כספה של אישתו.

למחרת הוא חזר לביתה של הגברת מידאס, שישה וקראה ספר חדש ואכלה עוגת שוקולד, מאושרת כאילו לא חלתה מעולם.

"מאין קיבלת את התרופה הנפלאה שהבריאה אותי?" שאלה.

"מקוסם מלומד" אמר, ואחר כך, כדי לעניין אותה יותר, סיפר איך עשה לקוסם את כלב הזכוכית ואיך הכלב נובח ומגרש את כולם.

"כמה מעניין" אמרה "תמיד רציתי כלב זכוכית שיודע לנבוח."

"אבל יש רק אחד כזה בעולם" הוא אמר "והוא שייך לקוסם."

"אז תקנה לי אותו" אמרה הגברת.

"הקוסם לא זקוק ולא רוצה כסף" ענה נפח הזכוכית. "אז תגנוב לי אותו" ענתה "לא אוכל לחיות מאושרת

אפילו יום נוסף אחד, אלא אם יהיה לי כלב זכוכית שנובח."

נפח הזכוכית נבוך מאוד אבל אמר שינסה לעשות מה שרק יוכל. כי הבעל צריך תמיד לרצות את אישתו והעלמה מידאס הבטיחה לשאת אותו בשבוע הבא. בדרך הביתה הוא קנה שק כבד וכשעבר ליד דירתו של הקוסם והכלב יצא לקראתו כדי לנבוח עליו, הוא זרק את השק על הכלב, קשר אותו עם חבל ולקח לחדרו.

למחרת הוא שלח את השק עם השליח לעלמה מידאס, ויותר מאוחר בא בעצמו, בטוח שיתקבל בברכה על שהצליח להשיג לה את הכלב שכל כך רצתה בו.

אך כשהגיע לדלת והשוער פתח אותה, הכלב קפץ לקראתו והתחיל לנבוח בזעם.

"החזק את הכלב" הוא קרא בפחד גדול.

"אינני יכול" ענה השוער "הגברת הצעירה ציוותה שהכלב ינבח מתי שאתה תגיע לכאן. מוטב שתשגיח" הוא הוסיף "כי אם הוא ינשוך אתך, אתה עלול לקבל כלבת זכוכית."

הדבר הפחיד את נפח הזכוכית והוא ברח משם מיד.
אבל בדרך עצר ליד טלפון ושם את המטבע האחרון
שלו, כדי לדבר עם העלמה מידאס.
"תן לי מספר 67422" קרא.
"כן, מי זה" ענה קול.

"אני מבקש את גברת מידאס" אמר נפח הזכוכית.
ואז נשמע קולה המתוק של העלמה מידאס "כן, מי
זה?"

"מדוע התייחסת באכזריות כזו אלי ושחררת את כלב
הזכוכית עלי?" שאל הבחור המסכן.
"למען האמת" ענתה הגברת "אינך מוצא חן בעיני.
אתה חיוור, שערותיך ארוכות ולא חלקות, עיניך
קטנות ואדומות, ידיך גדולות ומיובלות ורגליך
עקומות."

"אבל אינני יכול לשנות את עצמי" הוא קרא "ואת
הבטחת לשאת אותי!"

"אילו היית נראה יפה יותר הייתי עומדת בהבטחתי"
השיבה "אבל בתנאים הנוכחיים אינך בן זוג מתאים
לי ואם לא תפסיק לבוא לביתי, אגרש אתך עם כלב
הזכוכית שלי!" והיא לא הוסיפה אלא ניתקה את

השיחה.

נפח הזכוכית המסכן חזר הביתה בלב שבור ומרוב
ייאוש התחיל לקשור חבל לקורת תקרה, כדי לתלות
את עצמו.

מישהו דפק בדלת וכשפתח אותה ראה את הקוסם.
"הכלב שלי נאבד" הודיע הקוסם.

"באמת?" נפח הזכוכית המשיך לקשור את החבל.
"מישהו גנב אותו".

"חבל מאוד" ענה נפח הזכוכית.

"אתה צריך לעשות לי אחר" אמר הקוסם.

"אינני יכול. זרקתי את כלי העבודה שלי."

"אז מה אעשה?" שאל הקוסם.

"אינני יודע. אולי תציע פרס עבורו."

"אבל אין לי כסף" אמר הקוסם.

"אז תציע אחת השיקויים שלך" הציע נפח הזכוכית
כשהוא מכין לולאת תליה מהחבל.

"הדבר היחיד שאוכל לוותר עליו" אמר הקוסם "זו
אבקת יופי."

"מה!" קרא נפח הזכוכית כשהוא זורק את החבל
לרצפה "יש לך באמת דבר כזה?"

"אכן. מי יבלע את האבקה יהיה האדם היפה ביותר בעולם."

"אם תציע זאת כפרס" אמר נפח הזכוכית "אשתדל למצוא את הכלב בשבילך, כי מעל הכל אני רוצה להיות יפה."

"אבל אני מזהיר אתך – היופי הוא רק כעובי העור" אמר הקוסם.

"זה בסדר" ענה נפח הזכוכית "אם אאבד את עורי, לא איכפת לי לא להיות יותר יפה."

"תמצא את הכלב שלי ותקבל את האבקה" הבטיח הקוסם.

נפח הזכוכית הלך וכאילו חיפש, ואחר כך חזר ואמר לקוסם "גיליתי איפה הכלב. תמצא אותו בביתה של העלמה מידאס."

הקוסם הלך לשם מיד כדי לבדוק זאת, והכלב יצא לקראתו והתחיל לנבוח. אזי הקוסם פשט את ידיו, זמזם לחש קסם שהרדים מיד את הכלב, לקח אותו על ידיו והביא אותו לדירתו בקומה העליונה של בית הדירות.

אחר כך נתן את אבקת היופי כתגמול לנפח הזכוכית.

זה בלע את האבקה ונעשה מיד האדם היפה ביותר בכל העולם.

כאשר הגיע בפעם הבאה לביתה של העלמה מידאס הכלב לא נבח עליו כבר, וכשהגברת הצעירה ראתה אותו, התאהבה בו מיד.

"אך, אילו רק היית נסיך או רוזן" נאנחה "הייתי מתחתנת אתך מיד."

"אבל אני נסיך" הוא ענה "נסיך של נפחי כלבים."

"אם תסכים להקצבה שבועית של ארבע דולר אוכל להורות מיד להכין הזמנות לנשף החתונה" אמרה.

האיש היסס, אבל אחר כך נזכר בחבל שתלוי מקורה בחדרו, והסכים לתנאים שלה.

והם נישאו, אבל הכלה הייתה קנאית מאוד ליופיו של בעלה וחייו היו לחיי כלב. אבל בכל זאת הצליח

להיכנס לחובות כבדים, כך שגם חייה לא היו שמחים ביותר.

בינתיים הקוסם כישף שוב את הכלב וזה התחיל שוב לנבוח. הוא העמיד אותו לפני הדלת, ואני מניח שהוא

עדיין שם. אני מצטער מאוד על כך, כי דווקא רציתי

להתייעץ עם הקוסם בכמה עניינים.